

РЕШЕНИЕ

№ 5925

гр. София, 29.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4485** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 19.11.2019 г. на СРС, 14-ти състав, постановено по НАХД № 4976/2018 г., с което е потвърдено наказателно постановление № F 304743/27.10.2017 г. на заместник-директора на ТД на НАП, с което на основание чл. 185, ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв., за нарушение на чл.118, ал. 1 ЗДДС.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният акт е издаден в нарушение на закона– при неправилно тълкуване и без да съобрази и обсъди доводите за незаконосъобразност на наказателното постановление /НП/. Не е спазено изискването на чл. 57 относно реквизитите на НП. Не са представени доказателства за изпълнение на чл. 47 ЗАНН относно компетентността на органа, който е следвало да наложи наказанието. Актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ не отразява правилно фактическата обстановка. Той е следвало да бъде издадено по отношение на лицето, което е извършило нарушението, поради което е следвало да се приложи чл. 118, ал. 3 ЗДДС. С общото посочване на чл. 118, ал. 1 ЗДДС не е изпълнено изискването за индивидуализиране на наказанието.

Ответникът – ТД на НАП оспорва жалбата. Моли да се постанови решение, с което да се остави в сила решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

С наказателно постановление № F 304743/27.10.2017 г. на заместник-директора на ТД на НАП, на основание чл. 185, ал. 1 ЗДДС на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв., за нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС.

Видно от мотивите е констатирано, че на 25.5.2017 г., при проверка на търговски обект – магазин, находящ се на бул. Ц. шосе, [жилищен адрес] стопанисван от жалбоподателя, е било установено, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си да издаде фискален бон от работещо фискално устройство, при покупка на мъжко бельо на стойност 12,99 лв.; не е издадена такава и от кочан с касови бележки. Отпечатан е дневен финансов отчет, при което е установено, че покупката не е била отразена във фискалното устройство.

С обжалваното решение на СРС е потвърдено наказателното постановление, като е прието, че е установена описаната фактическа обстановка /което, видно от жалбата, не се оспорва/. От правна страна е прието, че с така описаното деяние е осъществен фактическият състав на чл. 118, ал. 1 ЗДДС. Изложени са съображения, поради които е прието за неоснователно становището на жалбоподателя за неприложимост на чл. 118, ал. 3 ЗДДС – съдът е приел, че въпросът кой точно е издал касовата бележка има значение за вътрешните отношения между жалбоподателя и неговия служител.

Предвид така установеното съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Не се установява съществено нарушение на процесуалните правила. Касаторът не излага също така твърдения за съществено нарушение на процесуалните правила, които да са довели до неправилно установяване на фактите.

Същевременно, доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че обжалваното решение съответства и на материалния закон. Правилни са изводите на СРС, направени въз основа на очертаната фактическа обстановка, че жалбоподателят не е спазил нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС. В стопанисвания от него търговски обект действително, служителят е издал касова бележка, но той не е действал лично за себе си, а от името и за сметка на касатора-търговец. Ето защо и по арг. от чл. 301 ТЗ

следва да се направи извод, че с тези си действия служителят е породил правни последици именно в патримониума на касатора, съответно – и отговорността за неизпълнение на задължение, каквото е процесното, следва да е негова.

Съдът споделя изводите на СРС, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в рамките на правомощията им. В случая компетентността на административно-наказващите органи не произтича от чл. 47 ЗАНН, от чл. 3, ал. 1, т. 5 ЗНАП, както и от чл. 7 ЗНАП, предвиждаща кои длъжности са органите по приходите. Относно твърдението за неспазване на реквизитите на чл. 57 ЗАНН. Касаторът не е посочил кой точно реквизит не е спазен. При извършване на служебна проверка съдът намира, че посоченото твърдение е неоснователно. Видно от НП са спазени изискванията на чл. 57 ЗАНН за наличие на реквизити в оспорения акт.

С оглед на изложеното, съдът счита, че решението на СРС, с което е потвърдено наказателното постановление следва да бъде оставено в сила.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, касаторът следва да бъде осъден да заплати на основание чл. 63, ал. 3 ЗАНН, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.11.2019 г. на СРС, 14-ти състав, постановено по НАХД № 4976/2018 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП С. сумата от 100 лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.